

Vse življenje vzdržati v DA za Gospoda

Ko se mož in žena, ki se ljubita, želita izročiti drug drugemu za celo življenje, praznujeta svojo ljubezen z izmenjavo zaobljub in besedo: »Jaz sprejemem tebe«. Da bi njuna ljubezen rasla in da bi se njuna zakonska ljubezen poglobljala, mora biti vsak dan njunega življenja potrjen z vezjo »sprejemem tebe«. Včasih bo taka izjava hitro padla z jezika; v drugih obdobjih pa bo zahtevala moč, pogum in vztrajnost, da bi jo lahko izgovarjali in mislili. Včasih en ali drugi zakonec postane utrujen od truda, da bi ohranil dober odnos in se odloči, da bo rekel »ne sprejemem«, »ne bom sprejel«, »ne morem sprejeti«. Ti časi izzivajo naše človeške predpostavke, da bi spremenili svoje mišljenje in svoje srce. Danes nas odlomki Svetega pisma vabijo k resnemu premisleku o tem, ali reči DA ali NE.

Ezekijel v prvem berilu se je prerekal z svojimi sodobniki v izgnanstvu, ker so ti menili, da je njihov položaj nepravilna kazen. Prerok jih je spodbujal, naj se spremenijo, da bi se lahko spopadli z vsako okoliščino, namesto da bi iskali napake v Bogu ali zvrčali krivdo drug na drugega. Spodbujal jih je, naj rečejo »da« Gospodu s tem, da se bodo odvrnili od svoje lastne hudobnosti; na ta način si bodo ohranili svoja življenja in našli upanje, ki je potrebno, da bodo dočakali svojo osvoboditev.

Pavel v pismu svoje ljubljene Filipljane opogumlja, da bi rekli Gospodu »da« s tem, da bi posnemali zgled Jezusa, ki je sam sebe izpraznil, da bi pokazal na neverjetno Božjo ljubezen do grešnikov. Pavel prav tako prepričuje svoje vernike, da bodo deležni podpore v svojih dobrih prizadevanjih z ljubeznijo, sočutjem in milostjo, ki jo delijo drug do drugega v Jezusovem imenu.

V današnjem odlomku Matejevega Evangelija Jezus pokaže očitno nestanovitnost človeškega srca, ki se na Gospodove izzive pogosto odzove impulzivno, ne pa premišljeno. Začetni »ne« lahko postane »da«, če milost lahko razsvetli človekov razum; hiter, nepremišljen »da« pa lahko postane »ne«, ko postane težko ohraniti vseživljenjsko vez vere v Boga in služenja drugim. Kakorkoli, tisti, ki izkusijo svojo značilnost, da bi spremenili »ne« v »da in »ne bom« v »bom«, bodo spoznali Boga, ki se veseli v njihovi odločitvi, namesto da bi jim očital za njihove pretekle revne odločitve.

Kot verniki v skupnosti verujočih se zavedamo, da naš prvi »da« prihaja ob krstu, če je bil izrečen po naši volji ali pa če so ga izrekli naši starši v našem imenu. Ta začetni »da« začenja vrsto odgovorov na Božje milostne klice, ki so posejali naša življenja z priložnostmi ljubiti, slaviti, služiti, rasti in biti priča dobrih novic odrešenja. Med vsakim zakramentalnim srečanjem in vsako navdušeno molitvijo naš »da« postaja močnejši. Ob naših tedenskih liturgičnih praznovanjih je naš »da« presvetljen z besedo, ki je oznanjena in nahranjena z kruhom, ki ga delimo.

Gotovo je prav in primerno, da so nedelje »da« dnevi. Toda izziv za vernika je v tem, da prevede nedeljsko gorečnost v vsakdanje navade strinjanja z Bogom v vseh stvareh. Mi, ki pripadamo Bogu in smo odvisni od Boga v vsakem dihu, ki ga sprejememo vase, moramo priznati svojo pripadnost in uporabiti ta dih, da bi rekli »Da, hočem!« Bogu.

Očitno navada pritrjevanja Bogu zahteva vseživljenjsko skrb in neprestano pozornost. Res je, kar pravi Yves de Montcheuil, ne moremo sesti in počivati (*Le Royaume et ses exigences*, EPI, Paris: 1957). Jezusu moramo slediti, ne da bi vnaprej vedeli, kam gremo, in biti pripravljeni, da opazimo in rečemo »da« temu, kar Bog pričakuje od nas. Božje zahteve do nas so spodbuda za rast. Bog bo morda jutri več zahteval kot danes, tako da smo neprestano vključeni v vedno spreminjajoče se in nove načine pritrjevanja. Toda to ne sme pri nas vzpodbuditi nestanovitnosti in nestabilnosti, saj se moramo zavedati, da Bog navdihuje naš sleherni »da« z milostjo in prav vsak naš »da« z ljubeznijo.

vir: <http://celebrationpublications.org/>

prevod: Bogdan Rus OFM